

maal, der ganske kunde jævntiltes med Ernæringsspørgsmaalet. Ikke alene er de klimatiske Forhold herhjemme af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt for os saa at sige at have en Kakkelovn i hver Stue — og disse Kakkelovne fordrer jo Vinteren igennem en Mængde Brændsel for at frembringe en Temperatur, som gør det nogenlunde behageligt for os at opholde os i vore Stuer —, men Brændselet er tillige den Kraftkilde, om jeg saa maa sige, som betinger, at Industrien i nogen Grad kan opretholde sin Virksomhed, at Erhvervslivet i nogen Grad kan fortsættes paa normal Vis. Ingen kan heller være blind for, hvilke Kalamiteter vi er udsatte for i det Øjeblik, vi ikke er i Stand til at opretholde vor Industri i nogenlunde stor Udstrækning. For Landbrugets Vedkommende gælder det, at det selvfølgelig er noget bedre stillet, idet det ikke behøver den samme Mængde Brændselsenheder som Industrien, altsaa Industrien taget i almindelig Forstand. Thi der er Forholdet jo i Virkeligheden det, at Brændselet er en Livsbetingelse; hvis man overhovedet skal opretholde Industrien, er Brændselet det nødvendige Raastof, som skal anvendes. Og at Brændselsspørgsmaalet er i høj Grad vanskeligt, fremgaar ikke alene af det Forslag, som her foreligger til Behandling; men dersom man ser de Bilag, der knytter sig til det andet Lovforslag, som vi om et Øjeblik skal have til Behandling, fremgaar det deraf, at medens Prisen paa Dampkul i Januar 1920 var 110 Kr., er den nu oppe paa 115 Kr. pr. Ton. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, nævnte en betydelig højere Pris, og det er, om jeg saa maa sige, en Pris, som i Virkeligheden vækker Bekymring rundt omkring, og dersom man ser paa de Priser, som f. Eks. forlanges i Tyskland, nemlig 2 700 Mark pr. Ton Kul, hvilket betyder en Pris af ca. 300 Kr. pr. Ton, ja, saa forekommer det mig, at dette er fuldkomment fantastiske Priser.

Jeg kunde for Resten i denne Forbindelse have Lyst til at spørge den højtærede Minister — jeg ved ikke, om der kan gives nogen Besked paa det —, om der ikke var en Mulighed for, at vi gennem en Vareudveksling med Tyskland var i Stand til at forskafe os nogle Kul. Jeg er ganske klar over, at som de politiske Forhold ligger i Tyskland for Øjeblikket, er der ingen Mulighed derfor, men i den nærmeste Fremtid kan der maaske være Mulighed for en Vareudveksling med Tysk-

land, saa at vi kunde faa nogle Kul dernede fra. Forholdet er jo det, at vi har en hel Del Varer, som Tyskland ganske sikkert vilde sætte Pris paa. Vi sidder i dette Øjeblik i en Slagteristrejke, som er af den Beskaffenhed, at vi ikke er i Stand til at faa Flæsket sendt til England, i alt Fald ikke i den Kvalitet, man ønsker i England. Og her stiller Forholdet sig noget anderledes overfor Tyskland derigenem, at man netop fra tysk Side ønsker de store Svin, det meget fede Flæsk, og der var maaske derfor Mulighed for, at man kunde komme til en Ombytning med Tyskland af Flæsk og Kul. Jeg er ganske klar over, at en Samhandel paa samme Maade som under normale Forhold, hvor der er Tale om Køb af Varer for Penge, er umuliggjort som Følge af de Valutaforhold, som eksisterer, men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, om der ikke var en Mulighed for det, jeg her har nævnt. Det forekommer mig nemlig, at det at have et sultende Tyskland ved Siden af et frysende Danmark er en Abnormitet, som man maatte komme bort fra, hvis der overhovedet var Mulighed derfor.

Det, som Lovforslaget drejer sig om, er dette, om der skal fastsættes Maksimalpriser paa den hjemlige Produktion af Tørv. Vi har, som det ærede Medlem (C. F. Sørensen), der talte for et Øjeblik siden, udtalte, behandlet Forslaget den ene Gang efter den anden indenfor det saakaldte Afviklingsudvalg, og der var i Begyndelsen et Tidspunkt, hvor jeg syntes, det ligesom saa ud til, at der var Mulighed for at komme den Vej frem, saa at man kunde komme til en fornuftig Ordning med Hensyn til dette Spørgsmaal. Imidlertid har Forholdet udviklet sig derhen, at man indenfor saavel det konserverative Folkeparti som indenfor Partiet Venstre synes at være absolut Modstander af hele dette Forhold; man synes næsten at have dannet sig, om jeg saa maa sige, en religiøs Opfattelse af, at det, det drejer sig om under alle Forhold, er, at man har Frihandel: ligegyldigt, om det overhovedet er til Gavn eller Skade for Befolkningen, er det Frihandel, det drejer sig om. Det forekommer mig, at det, man bør gøre i et saadant Forhold, er, at man maa tage Forholdene rent praktisk.

Jeg synes, det former sig saaledes, at Maksimalpris er et Krav, som ikke alene stilles her paa Rigsdagen, men som ogsaa vinder Genlyd i Befolkningen. Det vilde være ganske urimeligt, om man paa Grund